

BREJLE, VY MRCHY, KDE JSTE?

Pondělí, 24. června 2013

Tak s tímhle se vám musím svěřit, priznat se k jedné z mých mnoha vad, nechtností, klivé bradavici na mém charakteru. Ano, charakteru, protože ztrácet brejle je u mě moje typická charakterová vada. Nosím je od osmi let. V osmi jsem totiž dostala detskou obrnu, ze dvou letin byla ochrnula a dokonce byla první, kterou léčili penicilinem...

Tedy se to jmenovalo krystalický penicilin a rodiče museli podepsat reverz, když to ze mne udělá zombie, tak doktor nemá šanci. Ale ty obě injekce, kterých jsem dostávala několik za den, zabraly. Byla jsem v nemocnici půl roku, léčba byla spíš stědová, ale jak říkám, zabralo to. No, nebudu se rozepisovat o zpusobu léčby, to zas jindy, ale - prostě ten penicilin mi hodně zhoršil oči. Po návratu do školy jsem měla minus 4,5 dioptrie... Takže nejen anorektická "padavka", ale i "brejloun". (Při návratu domů jsem měla sotva patnáct kilo v necelých osmi letech. Hubenej dlouhánek, stálo do mne lehce strážník a hned jsem sklopkou uchla na zem. A ty tehdejší brejle... Čím se dostávám k meritu věci: já jsem je tenkrát nerada nosila; ne, když by mi vadilo vidět a rozeznávat lidi kolem sebe, ale nechci jsem vypadat tak hrozně. Tedy jsem je velice často odkládala. Zkoušela jsem i sotva to hodný pan profesor Wichterle objevil, u mě jsem je měla, byla jsem jednou z prvních, dokonce jsem od něj. Bohužel s nimi oči přecházely do rudých tekoucích krokodýlích. Nešlo to a nešlo, a jsem si zvykla, jak chtějí oči si nezvykly. A tak jsem si občas nechávala dlat okuláry nové a nové... Mám jich doma slušnou sbírku.)
Před dvěma roky jsem začala vidět mizerně, paní doktorka konstatovala zákal a já absolvovala operaci a vyfasovala šošovku s umělou čočkou. Bez brýlí dnes vidím celkem dobře, nemusím je mít "furt", což ovšem pro mě onen věk padající Damoklův meč, při přímém úrazu. Mám totiž šošovky nastavené na vzdálenost cca 70 cm vidím přesně (tj. vzdálenost k monitoru PC), na bližší kouk musím mít brýle na blízko (navléknout si, atd.) a na vzdálenost "kouk na tv" musím mít brýle na dálku. Když měju nádobí nebo jsem v kuchyni, vyhovuje mi vzdálenost počítačová, takže je "odkládám", když něco – mám na nose ty druhé, rovněž "odkládám", stejně jako když jsem u PC - atd. atd. A tak několikrát za den mě – zoufalou otázku: kde jsem je zase nechala? Přiznám se - byly u mě v lednici, pod pračkou (zapadly tam, po odložení přímě vlezly do vany), v květináčích (sázela sem kytí), v knihovně na knížkách, mezi kožením, v šuplíku s doklady, v botníku, vedle DVD... ani nepamatuju, kde vde jsem je jen v poslední době našla. Dnes jsem je - po dvou hodinách usilovného hledání - objevila mezi matracemi v posteli. Šlo jsem si večer lehnout dříve než Jirka. A když jsem si vzala knížku na dobrou noc, odložila jsem je na jeho polštář. Já si je tam dávám vždy, když on tu není, to u mě je zvyk, jenže tu je, a tak, když přímě a šuchnul s sebou do kanafasu, brýle zapadly. Byly hodné, ale alespoň ucouply, mohly zůstat pod ním :-)). Slibuju, že si fakt sešnu tu tkaničku, co se s ní brýle věšou na krk. Ale když to taky není ošechové...

Vášení spolubrejlovci, také máte podobné potíže?

d@niela